

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΤΟ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣΠΙΤΟ

Στό Μοργκέυτ της Άγγλιας κατεσκευάσθη το πρωτοτυπό-τερο σ' όλον τόν κόσμο σπιτί, τό «σπίτι-έλέφας»!

Ή δλη οικοδομή, όπως δείχνει και τό δνομά της, έχει σχήμα ελέφαντος.

Περιλαμβάνει εξ δωμάτια, μιὰ κουζίνα, ένα σαλόνι και τέσσερες κρεβατοκάμαρες.

Είκοσι δύο παράθυρα χαρίζουν άφθονο άέρα και φώς στο έσωτερικό του ελέφαντος.

Στό κεφάλι του ελεφαντόσπιτου, στό όποιο βρίσκεται ένα μόνον δωμάτιο, έχει ως παράθυρα τά δύο μάτια του ελέφαντος.

Σηή γράχη του ελέφαντος βρίσκεται ένα φορείο πού χρησιμεύει ως ταράτσα. Ή ταράτσα αύτή εινε 20 μέτρα ψηλά από τό έδαφος και ή θύρα από εκεί εινε θαναυσία.

Ποίως εινε ό ετυτυχής ιδιοκτήτης του πρωτοτύπου αυτού σπιτιού δέν ξέρουμε δυστυχώς να σας πούμε...

τό πήγαινε από καιρό σε καιρό και λειτουργούσε. Σχετικώς μ' αύτά, ό βιογράφος της Άγίας γράφει:

...Νεανίας τις, ποιήν προβάτων, δεδομένος εκ νεαρής ηλικίας εις κλειψίαν, κατεκαρτήθη υπό του Σατανά, όθεν γυμνός και τετραχελισμένος έπέρευε εις όρη και σπήλαια, θέματα όντως έλευρών. Πολλάκις, όταν ήρχετο εις τόν έαυτόν του έπίπνευζεν εις τά περίε μοναστήρια διά να εψη ίατρειάν του πάθους του, πλην εις μάτην. Τέλος πάντων, παρ' άλλων δδηγήθει, προσήλθε και τη Άγία, ή όποια ενσπλαγχνισθείσα αύτόν, μετά συντόνου και έκτενούς προσευχής, τόν έλύτρωσε της διαβολικής εκείνης μάστιγος, και νουθετήσασα αύτόν ικανώς τόν έκούρισε Μοναχόν και ούτως έπέρασε τό ύπόλοιπον της ζωής του εν μετανοία και άσκησει, θανατωζόμενος υπό πάντων... Πολλοί λοιπόν, τόνον εκ της ίδιαις πολιτείας των Άθηνών όσον και εκ των περίε κωμών, άκούοντες την φήμην της Άγίας, προσερχόμενοι έλάμβανον ψυχικάς και σωματικάς ίατρείας, όθεν διά την τοιαύτην ένόχλησιν και διά τό πλήθος των μοναζουσών, όπου καθ' έκάστην ήμεραν ήσαν και έστενοχωρείτο τό Μοναστήριον, έπαραινθήθη ή Άγία και όκοδοήμης και έτερον μακράν όλίγον της πόλεως εις τόπον λεγόμενον Πατήσια, προς τελειοτέραν ήσυχάν των αδελφών, εις τό όποίον συγχάουσα συνεφιλοσόφει και συνησχείτο μετά των ύπ' αύτήν.

Σε μιὰ δλονυχτία λοιπόν της 2 προς 3 Οκτωβρίου 1588 ένω βρισκονταν εκεί ψέλνοντας με άλλες καλόγριες, έμπήκαν μέσα Τούρκοι και της έπετέθησαν με καμουτάκια. Ή καλόγριες περικύκλωσαν άμέσως την Ήγομένην τους για να την προσφυλάξουν με τά κορμά τους, άλλ' οι φανατισμένοι Οθωμανοί χτυπούσαν έπάνου τους άγρια και άλύπητα, τραβήξαν παράμερα τη Φιλοθέη, την έμαστίζωσαν μεχρις αίματος και τέλος, αφήνοντάς την μισοπεθαμένη, έφυγαν...

Ή καλόγριες βαρειάς λυπημένες, μετέφεραν την Ήγομένην τους στο Μοναστήριον των Άθηνών, όπου την περιλούθησαν όσο μπορούσαν. Άλλ' ή λεπτοκάμοτη Φιλοθέη δε μπόρεσε ν' άνδύξει στις πηλές που είχε πάρει, και στις 19 Φεβρουαρίου 1589 πέθινε... Ή καλόγριες, τό Άθηναϊκό άρχοντολόι και όλος ό λαός την εκήφεναν με άπειρη θλίψη, και την έθαψαν στην αύλή της Μονής.

Δέν άρρησαν όμως να φανούν σημεια της άγιότητός της. Στην άνακομιδή των λειψάνων της, όπως λέει ό βιογράφος της, «εφθέθη τό τιμιον αύτης σώμα σφόν και άκρίαν, και μύρον εϋόδους μεμεστομένον». Τρις Μητροπολίτες—ό Άθηνών, ό Θηβών, και ό Κορινθίας—έστειλαν άμέσως άναφορά στό Πατριαρχεία και έξέθεσαν τό θάψμα. Έτοποθέτησαν τό Άγιο Λείψανο στό πολυτιμητήρη και τό έθαυάσθησαν στο δεξιό μέρος του Ίερού Βήματος της Μονής του Άγίου Άνδρόου.

Τώρα βρίσκεται σε διπλή θήκη, δηλαδή στην παλιά πού τη διετήρησαν με ευλάβεια οι συγγενείς της Άγίας και στη νέα που περιλάμβανε την πρώτη. Φοιλάσεται στο Ίερό του Μητροπολιτικού Ναού των Άθηνών και εκτίθεται στο προσκύνημα των εϋσεβών μιὰ φορά τό χρόνο, στις 19 Φεβρουαρίου, πού γιορτάζεται ή μνήμη της Άγίας.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΒΟΥΒΟΣ

(Του Άργύρου Έφταλιώτη)

Τόνε θυμούμαι τό δύστυχο... Λυχνό, άψηλό, και νόστιμο καλ' ληκάρι. Ήτανε γεννημένος βουβός. Πάει να πη, ήταν και κουφός. Σα να μη τούφταναν αύτές οι στερήσεις, είχε μείνει κι' όρφανός από πεντε χρονών. Μιά γετόνισσα τόν πήρε και τόν άνάθερε. Διηλάθ τόν έμαθε να κουβαλή νερό, να ψωνίζει, και να κουνή τό μαρδί, σάν δέν είχε άλλη δουλειά.

Μαζί μ' αύτό τό μαρδί, μεγάλωσε κι' ό βουβός, μά τό μαρδί σά μεγάλωσε, φορούσε κοντούτσικα φουσανάκια. Γιατί ήταν κορίτσι τό μαρδί που κουνούσε ό βουβός. Και σάν άδέρφια κανάντησαν. Και σαν άδέρφια μεγάλωσαν. Ή μικρούλα ήταν ή μόνη που δέν τόν πείραζε. Ός κι' ή μάνα της τόν περιγελούσε, μ' όλη της τήν καλή καρδιά. Στά χωριά τό περιγέλιο να λείψη δέν γίνεται. Σχάκουν και πηγαινούνε στο καλό, άν δέν περιγελάσουν ένα βουβό. Και στην άνάγκη, άς μην είναι και βουβός. Τόνε θυμούμαι λοιπον ως δεκαπέντε χρονών και τη μικρούλα ως δέκα. Τους θυμούμαι σάν πηγαιναν τό βράδυ στη θέση μαζι. Κάποιος τούφριχνε τότε του βουβού ένα πετραδάκι, ή και κανένα πεπονοφλούδο. Δέν τό λημονά τό πρόσωπό του τό πικραμένο και τό λυπητερό, καθώς γύριζε κι' έβλεπε τη μικρή, σά να της έλεγε: «Βλέπεις τι θά πη νάσαι κανεις βουβός;» Ή μικρή τότες κοιτάζε γύρω, με μάτια που τινάγανε σπίθες. Άλλοι τότε σέ κείνον που θάπερνε τό μάτι της να πετάη τό πετραδάκι ή τη φλούδα άπάνω στο σύτροφό της...

Τόν θυμούμαι και στο πανηγύρι τό δύστυχο τό βουβό.

Ήτανε μεγαλύτερος τών. Σωστό παληκάρι. Πάλι μαζύ με την κρη και με την μάνα της τη γριά. Σωστή κοπέλλα κι' ή κόρη τώρα. Όχι πολύ όμορφη, μά νόστιμη, νόστιμη κι' άφρατή, σά μηλο μαργαίκο. Τη θυμούμαι σά χόρευε μαζί με τις άλλες γετόνισσες. Ο βουβός,—όλη του ή άκοη κι' όλη του ή μιλιή ήτανε μαζεμένη στα ζωηρά μάτια του, και στα πρόσχαρα χείλη του, δέν χόρταινε να την κομαρώνη, και να της δινη θάρρος με τά χλαδευτικά του γενεψίματα. Δός του και χόρευε ή κοπέλλα, δός του και λαφροπηδούσε ό άνοιχτόκαρδος βουβός.

Άχ, τόνε θυμούμαι και στη στενήν φορά που τόν είδα!

Περπατούσα μιὰ βραδυά μοναχός στην άκρογαλιά. Πήγα ως τόν κάρπο, στάθηκα σ' ένα βράχο, και κοιτάξα τό ήσυχ και βαθεία νερό. Στο πλάγι μου ήτανε μιὰ άλλη πέτρα, πιο μέσα κατά τη θάλασσα. Και δίπλα στην πέτρα, από τό δικό μου τό μέρος, έπλεε κρύι, που δέν άρρησα να καταλάβω τι ήταν. Έπλεε ήσυχ και βαρεία, και κάθε λιγο τό χτυπούσε κι' ένα κίμα στην πέτρα. Πήγα κοντήτερα κύτταξα κι' είδα πως δέν είχα λάθος. Ήταν, άνθρωπος, κι' ήταν ό δύστυχος ό Βουβός! Είχε πέσει στη θάλασσα ό δύστυχός... Κ' ήταν ίσα-ίσα τη μέρα πουε άρροφηνισαίε ή μικρούλα!...

Άργύρης Έφταλιώτης

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΣΕΙΣΜΟΣ *

(Έπεισόδιον)

Τ' ειν' τό κακό που γίνεται στα Φιλιατρά τη νύχτα, Έβούιξε ή Άνατολή, έμούυχκισεν ή Δύσι κι' εκει μέσ' τά μεσάνυχτα τό μαυροφορημένο ό κόσμος άνταριάζεται σάν νάν ξεριζωμένος. Κακός σεισμός έπλάκωσε, και άνεμοδούρα πέφτουν τά σπίατα τά ψηλά πλακόνιον τά καλυβία κι' όπου κοιμάται χάθηκε κι' όπου κοιμάται πει... Άνδρόγυνο και νεόπανδρόν, πέντε χρονών άγάπη πέντε χρονίεσ καρτεράγαν ως που να γίνη ό γάμος, κι' ό γάμος τόν εγίνηκε τ' Αυγούστου μιάν ήμερα. Οι συμπεθεροι τρέχουνε κι' οι καλοσμενοι πάνε, ψέλνει ό πατάς χιλίες ευχές κι' ό διάκος θυματίζει κι' εκεία τ' άναγνωστοπούλα διαβάζουν τά τροπαίρια. Από βραδύς παντρεύτηκαν κι' από βραδύς γλεντούνε και τό κρασι εσώθηκε κι' οι συμπεθεροι έφυγαν.—Πάμε γυναίκα στον όντα να κοιμηθώμ' άντάμα! Πρώτο φιλι της έδοικε, πρώτο φιλι της πήρε κι' ό κόσμος άνταριάζεται σάν νάν ξεριζωμένος. Κακός σεισμός έπλάκωσε, και άνεμοδούρα, πέφτει τό σπιτι του γαιμικού βαρειά θεμελιωμένο κι' εκάπεσε τους νεόπανδρους σάν πλάκ' από κιβούρι! Άλλοι σ' αυτούς που κρύβαν πέντε χρονών άγάπη κι' ένα φιλι, ξερό φιλι έπόρφσαν μονάχα... Τ' ειν' τό κακό που γίνηκε στα Φιλιατρά τη νύχτα!

Ι. Πολέμης

* Τό τραγούδι αυτό τό έγραψαν ό άλπισμένος ποιητής Ι. Πολέμης πού τράντα και πλέον έτών, όταν βγήκαν οι σεισμοί των Φιλιατρών. Τό δημοτικόν σήμερα πού και πάλιν οι σεισμοί κατέστρεψαν την θραία Κόρινθο.